

Фізична підготовка за своєю суттю є одним з найважливіших факторів сучасного правоохоронця, а також необхідною умовою виховання особового складу у вищих навчальних закладах для підготовки фахівців для органів досудового розслідування.[2, с.10]

Наразі забезпечення фізичної підготовки покладено на вищі навчальні заклади Міністерства внутрішніх справ України у формі викладання дисципліни спеціальна фізична підготовка, що дає змогу майбутнім правоохоронцям не лише вдосконалювати старі уміння, але й напрацьовувати нові навички та звички здорового способу життя. До заходів, що застосовуються для здійснення такої діяльності відносяться як можливі способи забезпечення власної безпеки, так і загальна фізична підготовка. Загалом фізична підготовка працівників поліції має розглядатися як педагогічний процес. Роль методу «прикладу» під час пропаганди професії працівника – одна з головних. Працівник поліції повинен бути взірцем наслідування для молодого покоління, який ще не обрав професійну діяльність. Це багато в чому залежить від фізичної підготовки людини та зміцнює її звички до постійних фізичних тренувань. Було б доцільним запровадження матеріальної винагороди за успіхи у покращенні фізичного стану та штрафні санкції за невиконання загальнодоступних фізичних вправ для працівників з прикладу розвинених країн.[3, с. 159]

Отже, процес фізичного виховання, спрямований на реалізацію практичних потреб суспільства та держави, у тому числі захисту цілісності та безпеки, громадського порядку та верховенства закону. Процес фізичного удосконалення осіб, які вперше надходять на службу в поліцію, в даний час будується на основі теорії фізичного виховання. На нашу думку, та межа знань, яку вимагає держава від майбутніх працівників може бути досягнута завдяки мотивації кожного здобувача вищої освіти в університетах внутрішніх справ. Аналізуючи ситуацію, що склалась, слід зазначити, що у багатьох розвинені комплекси, що виникли внаслідок психологічних рамок і стали певним бар'єром для досягання бажаного.

Список використаних джерел :

1. Козак, А. С., Ком'яга, А. В. Фізична підготовка як комплекс заходів спрямований на вдосконалення умінь та навичок поліцейського. Матеріали викладені у авторській редакції з незначними коректорськими правками. URL: http://dspace.oduvs.edu.ua/bitstream/123456789/1870/1/%D0%97%D0%90%D0%9D%D0%95%D0%A1%D0%95%D0%9D%D0%9E%20%D1%81%D0%B1%D0%BE%D1%80%D0%BD%D0%B8%D0%BA_%D0%BA%D1%80%D1%83%D0%B3.%D1%81%D1%82%D0%BE%D0%BB2020.pdf#page=80
2. Ануфрієв М.І. Система підготовки і перепідготовки персоналу органів внутрішніх справ. Вісник університету внутрішніх справ. 1999, №8. URL: http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?C21COM=2&I21DBN=UJRN&P21DBN=UJRN&IMAGE_FILE_DOWNLOAD=1&image_file_name=PDF/VKhnuvs_1999_8_4.pdf
3. Каторжних Н.Л., Вознюк К.Г. Фізична підготовка в діяльності працівників поліції. Вступне слово. Матеріали міжнародного науково-практичного круглого столу Службово-бойова підготовка як основа професійної діяльності поліцейських. URL: http://dspace.oduvs.edu.ua/bitstream/123456789/1778/1/%D0%9C%D0%B6%D0%BD%D0%B0%D1%80%D0%BE%D0%B4%D0%BD%D0%B8%D0%B9_%D0%BA%D1%80%D1%83%D0%B3%D0%BB%D0%B8%D0%B9_%D1%81%D1%82%D0%BB_%D0%B7%D0%B1%D1%80%D0%BD%D0%B8%D0%BA_%D1%82%D0%B5%D0%B7_2021_%D0%A2%D0%A1%D0%92%D0%A4%D0%9F.pdf#page=159

Гіденко Євген Сергійович

старший викладач кафедри

тактико-спеціальної підготовки

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

ЗБІЛЬШЕННЯ ДОВІРИ НАСЕЛЕННЯ, ЯК ОСНОВНИЙ НАПРЯМ РОБОТИ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ

Взаємодія поліції з населенням є актуальною на даний час. Сучасна концепція цього органу передбачає партнерство, довіру, спілкування та діалог між поліцією та громадянами. Крім того, довіра громадян до Національної поліції України залежить від успіху поліції у сфері правового захисту громадян, а також від рівня взаємодії громадськості з правоохоронними органами. Феномен довіри є об'єктом міждисциплінарних досліджень.

Одним із найважливіших завдань Національної поліції України це є партнерство між поліцією та населенням на основі довіри, прозорості, взаємозв'язку та взаємодії злочинності.

Міжнародним інститутом соціології в Києві з 19 по 25 травня 2020 року, дасть основу для оцінки прогресу у досягненні цілей Стратегії МВС до 2020 року. Проводиться серед дорослого населення України, крім тимчасово окупованого ОРДЛО та Автономних Республік Крим (2003 респонденти). Через карантинні обмеження опитування проводилось за методом САТІ (телефонне опитування за допомогою комп'ютера).

Результати показують, що 65% населення вважають Україну безпечною, 82% - свою громаду та 87% громадян описують найближче оточення (громаду) як безпечну. Слід зазначити, що ця цифра була визначена в контексті збройної агресії, пандемії COVID 19 та її наслідків.

Використання методології "EUROBAROMETER" у дослідженні соціологічної служби ЄС дозволило порівняти соціальне забезпечення в Україні в 2020 році з країнами ЄС у 2017 році. Згідно з аналізом спостерігаються такі тенденції: громадяни України почуваються в безпеці в навколишньому середовищі (87%), порівняно з 2017 роком (без COVID 19), Італія (84%), Болгарія (81%) та інші на одному рівні з Громадяни Румунії (87%)., І не гірше, ніж у середньому по ЄС (91%). Позитивну динаміку сприйняття громадськістю змін у сфері безпеки можна побачити у реалізації Стратегії МВС у 2020 році. [1 с.3]

Респонденти також відповіли на запитання про рівень довіри до Міністерства внутрішніх справ та його відомств. Державній прикордонній службі довіряють 60% населення, Державній міграційній службі - 58%, Службі надзвичайних ситуацій - 77%, Національній гвардії - 68%, Національній поліції - 49%, патрульній поліції ПУУ. - 51%. Довіра до системи МВС, як правило, становить 50% (виходячи із суми показників "Я повністю довіряю" і "Я більше довіряю").

У той час, коли стратегія набирає обертів, довіра громадськості до Міністерства внутрішніх справ зросла завдяки реалізації заходів, викладених у Стратегії, порівняно з попереднім дослідженням, проведеним Центром Разумкова у 2018 році. Зокрема: SES + 26%, Національна гвардія + 19%, ДПСУ + 9% Національна поліція + 16% (на основі суми показників «Я повністю вірю» та «Я більше вірю»). Про остаточний перехід системи МВС до клієнтоорієнтованого підходу в діяльності та нову сервісну природу відомства, свідчить показник схвалення якості послуг, отриманий від органів системи, який перевищує 80 %.

Тому довіру громадян до національної поліції слід використовувати для подальших реформ. Актуальність зумовлена тим, що довіра є одним з головних принципів партнерства, її встановлення, з одного боку, для підвищення ефективності діяльності поліцейських у підтримці громадського порядку, а з іншого - почуття безпеки. Досягнення цієї мети пов'язане з вирішенням низки складних питань і неможливе без налагодження конструктивної взаємодії з різними групами населення на основі узгодження позицій та взаємодії при виконанні правоохоронних завдань. У той же час ефективне використання громадського потенціалу залежить від добре організованої взаємодії на основі закону, зміцнення партнерських відносин між поліцією та громадянами, підвищення довіри громадськості до поліції. Таким чином, довіра є основою для реформування системи Міністерства внутрішніх справ України, а також побудови громадянського суспільства в країні, трансформації соціальної системи, без якої радянський уряд не міг створити принципово новий інститут стандартів внутрішньої безпеки. Держава перебуває на порозі двох автономних систем - суспільства та поліції - і на порозі стає двома частинами однієї, де населення розглядає поліцейських насамперед як захисників та союзників. Оскільки рівень довіри громадськості до такого соціального інституту, як поліція, є важливим показником законності та ефективності діяльності правоохоронних органів, його дослідження сьогодні має особливе значення з точки зору реформування суспільства. Головною передумовою партнерства між поліцією та громадськістю є швидке підвищення рівня участі громадськості у процесі забезпечення безпеки та громадського порядку. [4 с.5,8]

Для досягнення такого партнерства поліція повинна: зміцнити легітимність своєї діяльності та покращити якість своїх послуг суспільству шляхом узгоджених дій. Поліція повинна бути відомою та доступною для громадськості; знання населення під юрисдикцією, задоволення його потреб; вислуховування проблем громадян; залучення населення; звітувати громадськості про свої дії та результати. Водночас впевненість у готовності громадян взаємодіяти з поліцією - не єдиний фактор. Взаємодія означає спільну та значущу мету для суб'єктів взаємодії. [3 с.11]

Спільна мета об'єднує людей, формуючи в них почуття приналежності до певної спільноти (відчуття «ми»). Цей відповідний рівень довіри між громадянами та поліцією сприяє встановленню партнерських відносин між правоохоронними органами та громадянами. В умовах демократії громадяни повинні довіряти владним інститутам, а отже, потребують кодифікованих правил та правил поведінки, які повинні захищати суспільство від зловживання владою. Однак довіра до Національної поліції не може бути гарантована законами та нормативними актами. Потрібно знайти довіру. Його формування вимагає довгої позитивної історії співпраці між Національною поліцією та громадськістю.

У зв'язку з цим державні службовці, включаючи працівників міліції, повинні знати про публічну місію засобів масової інформації та враховувати потреби аудиторії, в якій вони працюють, надавати громадянам України вичерпну, точну та об'єктивну інформацію про всю соціально важливу інформацію питань. Тому перед Національною поліцією України стоїть завдання налагодити партнерські відносини зі ЗМІ, що полягає у формуванні позитивної думки щодо державної та приватної безпеки громадян, попередження злочинів, розкриття та розслідування злочинів. Реалізуючи ці вказівки, Національна поліція України стане зразком правоохоронним органом, де всі працівники неухильно дотримуватимуться Конституції та законів України та професійно виконуватимуть свої обов'язки відповідно до закону, верховенства права. [2 с.16]

Список використаних джерел:

1. Яхонтова Е. С. Доверие как базовая ценность компании и инструмент управления персоналом / Е. С. Яхонтова // Современное управление. – 2003. – № 11. – С. 19–30.
2. Кокотов А. Н. Доверие. Недоверие. Право / А. Н. Кокотов. – М. : Юрист, 2004. – 192 с.
3. Джафарова О. В. Правові основи партнерства міліції і населення : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Джафарова Олена В'ячеславівна. – Харків, 2003. – 19 с.
4. Психологія управлінської діяльності : матеріали Всеукр. круглого столу (Львів, 29 жовт. 2015 р.). – Львів, 2015. – 182 с.

Гриненко Сергій Олександрович

завідувач спеціальної кафедри №1 Інституту підготовки юридичних кадрів для СБУ
Національного юридичного
університету імені Ярослава Мудрого,
кандидат юридичних наук, доцент

Членов Микола Володимирович

старший викладач спеціальної кафедри №1
Інституту підготовки юридичних кадрів для СБУ
Національного юридичного університету
імені Ярослава Мудрого

**КВАЛІФІКАЦІЯ ВОЄННИХ ЗЛОЧИНІВ УЧАСНИКІВ ЗБРОЙНОЇ АГРЕСІЇ
РФ ПРОТИ УКРАЇНИ ПІД ЧАС ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ**

Військова агресія рф проти України призвела до вчинення її учасниками великої кількості воєнних злочинів, відповідальність за які в українському кримінальному законодавстві передбачена статтею 438 КК України. З урахуванням. Масовість цих злочинів та відсутність напрацьованих підходів роботи органів системи кримінальної юстиції щодо розслідування та судового розгляду таких злочинів створили ґрунт для дуже різнобарвної слідчо-судової практики. Одна з проблем при цьому – бланкетний характер ст. 438 КК України, який передбачає її застосування із урахуванням норм міжнародного гуманітарного права (далі - МГП), що є досить непростим завданням, перш за все, для органів досудового розслідування.

Авторам довелося долучитися до надання консультаційної допомоги слідчим підрозділам у виконанні практичних завдань з розслідування злочинів вказаної категорії. У ході цієї діяльності було напрацьовано підходи щодо алгоритму роботи слідчого з кваліфікації воєнних злочинів, основою яких є наступні положення.

З 20 лютого 2014 року на території України триває міжнародний збройний конфлікт між державою-агресором Російською Федерацією та Україною. Через гібридний характер збройної агресії до 24 лютого 2022 року було складно довести участь незаконних збройних формувань (далі – НЗФ) т.зв. «ДНР», «ЛНР» у цьому збройному конфлікті на стороні РФ. Внаслідок цього протиправна діяльність вказаних організацій визнавалася внутрішнім (неміжнародним) конфліктом між ними та Збройними Силами України, а дії їх учасників кваліфікувалася переважно за статтями 110, 260, 258, 258-3, 263 КК України. З т.з. МГП учасники НЗФ т.зв. «ДНР», «ЛНР» не мали статусу комбатантів. З 24 лютого 2022 року НЗФ т.зв. «ДНР», «ЛНР» у межах міжнародного збройного конфлікту між Україною та РФ беруть безпосередню участь у бойових діях на стороні РФ, з т.з. МГП є комбатантами.

Збройна агресія РФ проти України створює окремий правовий режим – міжнародний збройний конфлікт (далі - МЗК), під час якого дії учасників цього конфлікту мають оцінюватись з урахуванням положень «права війни» - норм міжнародного гуманітарного права. Законні учасники сторін МЗК мають право застосовувати силу, у т.ч. летальну, для знищення армії противника та військових об'єктів і не можуть бути притягнені за це до відповідальності, якщо при цьому не порушили встановлених законів і звичаїв війни. При захопленні мають статус військовополонених і з ними необхідно поводитись з дотриманням відповідних правил. За дії, пов'язані з участю у МЗК можуть бути притягнутими до кримінальної відповідальності лише за воєнні злочини. Під час МЗК «включається» правовий режим війни. Дії учасників МЗК не кваліфікуються за статтями КК України, які встановлюють відповідальність за аналогічні дії у мирний час. Так, наприклад, до комбатантів не можуть бути застосовані ст. 110, 258, 113, 115 КК України тощо.

Дії громадян України, які були мобілізовані до НЗФ, а потім взяли участь у МЗК на стороні РФ мають кваліфікуватися: а) за відповідною частиною ст. 260 КК України (участь у діяльності НЗФ, участь у нападах НЗФ, керівництво НЗФ тощо), а з 15.03.2022 – за ч. 7. ст. 111-1 КК України (добровільна участь громадянина України у незаконних збройних чи воєнізованих формуваннях, створених на тимчасово окупованій території); б) за ч. 2 ст. 111 ККУ (або ч.1 ст. 111, якщо особа перейшла на бік ворога до внесення змін до ст. 111 Законом